П. О.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

На яких основах і як вона будуєть ся?

ЦЇНА 10 Ц.

Накладом
"УКР. РОБІТНИЧИХ ВІСТИЙ"
Віннїпеґ, Ман.
1920.

ЗБІРКА
ІВАНА ЛУЧКОВА

П. О.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

На яких основах і як вона будуєть ся?

ЦІНА 10 Ц.

Накладом
"УКР. РОБІТНИЧИХ ВІСТИЙ"
Віннїпеґ, Ман.
1920.

Digitized by the Internet Archive
in 2018 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/radianskaukranan00po_1

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА.

НА ЯКИХ ОСНОВАХ І ЯК ВОНА БУДУЄТЬ СЯ?

Радянська Україна — се смерть, загибіль для ворогів працюючого люду України. І тому то вороги працюючого люду, ті що звикли вигідно проводити житє на спинї робітника чи селянина, з такою заїлостю, з такою кровожадностю старають ся впхнути ніж в серце радянської влади — як то робили і роблять пани і підпанки всякого покрою на межах і поза межами України, — або старають ся опоганити, представити в брехливім світлї Радянську Україну — як то робили і роблять всякі буржуазні ґрупи за кордоном України, а між иншим і в Америцї.

Радянська Україна — се значить конець панам-капіталїстам, панам-дїдичам, конець визискові, конець поневоленю працюючого люду України.

"Радянська Україна" — се Україна робітників та селян, де фабрики, поля, копальні, зелїзні дороги і т. д. є власностю всього працюючого люду, який господарує ними після своєї власної волї, маючи на оцї свій власний до-

бробут — добробут робочих мас України, і робочих мас всіх країн.

В який-же спосіб селяни та робітники господарують своїм майном в Радянській Україні? В який спосіб будують вони радянську владу для завідування спільним добром і — в теперішнім часі — для боротьби з ворогом внутрішним (з власною буржуазією) і з ворогом заграничним (з буржуазією, з імперіялістами західної Европи, Америки, Азії)?

Отсе ті питаня, на які ми по змозі дамо в сім місці якнайкоротші відповіди.

1. Пролєтарська революція на Україні як конечне усліве введеня радянської влади.

Радянська влада істнує тепер в двох республиках, в Росії і на Україні (сі дві республики злучились в федерацію). Радянську (совітську) владу в Росії здобув російський пролєтаріят революційно оружною боротьбою проти російської буржуазії.

Так само радянську владу на Україні здобув український пролєтаріят — робітники та убогі селяни — оружною боротьбою проти української буржуазії.

Інакше (не оружною боротьбою) ні росій-

ський ні український пролєтаріят радянської влади встановити не мігби. На Україні пани (капіталїсти і дїдичі) на спілку з середною клясою (буржуазією) нїяк не хотїли зречи ся свого панованя; капіталїсти нїяк не хотїли зречи ся своїх банків, фабрик, копалень, зелїзниць і т. д., а дїдичі не хотїли зречи ся своїх ланів, а середна кляса і ріжні урядники, більші та менші, і заможне селянство — дуки, нїяк не хотїли позбути ся своїх теплих місць, своїх посад і нагарбаного богацтва. Вони постановили силою боронити своїх посїлостий, своїх привілеїв. Вони не вагали ся наставити проти робочих мас пушки, машинові карабіни і кріси.

І що-ж лишало ся зробити тодї українським працюючим масам, які вже раз на все постановили не робити на дармоїдів? Вони проти сили панів та їх слуг мусїли поставити свій кулак, свою силу.

Проти пушок, машинових карабінів та рушниць панських пролєтаріят України виставив с в о ї пушки, машинові карабіни та кріси.

Отсе і була пролєтарська революція.

А що пани разом з своїми слугами (з середною клясою) творять на Україні, і в кождім краю, незначну меншість, тож ясна річ, що

як пролєтаріят вийшов до бою з своїми арматами, то мусїв він розбити на прах панів та їх слуг.

Не помогло панам те, що вони кричали, що вони бють ся за "незалежну Україну". Працюючі маси України розуміли добре, що коли пани та їх слуги горлають про "незалежну Україну", — то розуміють вони під тим таку Україну, деб капіталїсти, дїдичі, дуки та їх слуги могли дальше жити вигідно на спинї робітника та убогого селянина.

Не помогло панам те, що вони обкидували болотом пролєтаріят Росії (російських большевиків) і говорили, що большевики Росії хочуть поневолити Україну. Нї, робочі маси України знали, що робочі маси Росії їх найбільші приятелї, їх товариші по недолї, та що нї українського, нї жадного иншого пролєтаріяту вони поневолити не можуть і не хочуть.

І так спільними силами пролєтарська червона армія України і Росії побила цариста Скоропадського, побила цариста Денїкіна, побила не меншого від них цариста Петлюру, побила цариста Пілсудського (якому помагав також Петлюра) і побє всїх своїх ворогів, з якоїб то сторони вони не надійшли.

І на руїнах царизму, на руїнах буржуазної

влади на Україні працюючий люд будує свій власний, новий лад, будує радянську владу як средство до цілковитої перебудови громадянського житя.

2. Парляментаризм а радянська влада.

Чому Україна називаєть ся **"Радянською"** Україною? Чому влада на Україні називаєть ся **"радянською"** владою?

Україна зоветь ся тепер "радянською" тому, бо ради селян та робітників нею управляють.

В часї панованя царя російською імперією, в якої склад входила також Україна, рядила Дума (парлямент) в Петрограді. До тої Думи (а в Австрії до парляменту в Відни) вибирано послів. В тій цілі ціла російська імперія — і ціла Австрія — була поділена на виборчі округи. Кождий округ мав вибрати одного чи більше послів.

Але так царське правительство в Петрограді, як і цісарське правительство в Відни, старали ся не випустити власти з своїх рук. А маючи до помочі військо, поліцію і цілу армію урядників-бюрократів, вони могли се зробити.

І ось обмежують вони право голосованя

на послів. Таке право звичайно давали вони тим, що мали якийсь більший або менший маєток; дальше, ухвалюють закон, що голосуючий мусить мешкати довший час в однім місці (рік, два або й більше), щоб міг голосувати; ограничують вік голосуючих і т. д.

Та побіч того всього парляментарна форма правління має ту головну хибу, що вона позволяє голосувати, а тим самим рядити громадським добром, **"всім"**, без ріжниці чи він працює, чи жиє з праці других, чи він чесно робить на хліб, чи обкрадає робочі маси з їх праці.

Парляментаризм, або так звана "демократія", через те, що дає право голосу всім визискувачам робочих мас, всім капіталістам, дідичам і всім їх слугам, ніколи не виходив і не виходить на користь робочим масам.

Підчас т. зв. "демократії" в Австрії і царської Росії (хоч в Росії навіть "демократія" була дуже куца), буржуазна верства суспільства, маючи в своїх руках цілу правительственну машинерію, господарила краєм на свою користь а на шкоду робочого народа.

Штучним (географічним) поділом на виборчі округи, обмеженем права голосованя, підкупством, застрашуванем, шахрайством

(крадіжю голосів і т. п.) — буржуазія в "демократичній" країні все виходить на верх, держить владу в своїх руках.

Однак не треба нам забувати, що сей парляментаризм, ся "демократія" в Росії і Австрії була лише завершенєм, крицею капіталїстичного ладу, т. є. приватної власности фабрик, піль, копалень, зелїзниць і т. д. Лише приватна власність тих громадянських средств продукції дає можність витвореню ся парляментаризму ("демократії").

"Демократія" (парляментаризм) є витвором буржуазії, значить, щоби знищити парляментаризм, треба знищити буржуазію; а щоби знищити буржуазію, треба знищити приватну власність на суспільні средства продукції, на фабрики, поля, копальні, зелїзниці і т. д.

Революція в Росії, а при її помочи революція на Україні знищила всї ті річи. **Все майно на Україні є спільною власностю всього працюючого люду України.** Буржуазія в той спосіб зищена, не має ґрунту під ногами. Тим самим знищений парляментаризм ("демократія").

І ось в протиставленю до демократії будує працюючий люд України **радянську владу.**

Нема поділу на якісь там виборчі (ґеоґра-

фічні) округи — як се було підчас парляментаризму: замість того **кождий робітник, кождий селянин голосує там де робить; голосує в фабриці або на селі.** Фабрика і село (комуна) є тою головною, першою і послїдною, складодовою частю громадянського ладу. А вже з того випливає, що голосувати має право лише той, хто робить в фабриці, чи то на селі, або виконує якунебудь роботу звязану з продукцією (умова робота).

3. Ради в містї.

Кожде місто вибирає собі раду. Відповідно до числа людности в містї, членів в раді є більше або менше (прим. може бути один депутат на 1.000 мешканців).

Депутатів (радних) може вибирати кожда фабрика, чи робітня, з окрема, а коли нема в нїй достаточного числа робітників (прим. має менше як тисячу) тодї може лучити ся з другою фабрикою, чи робітнею.

Як вже було зазначено, право голосу мають лише робітники, ті, що не визискують нїкого.

До такої Ради може входити, скажім від 50 до 1.000 депутатів. Їх вибираєть ся на дуже короткий час, прим. на 3 місяцї.

Міська рада відбуває наради дуже часто,

прим. не менше як (? — Ред.) на тиждень.

Під своїм наглядом має вона всї місцеві справи громадського характеру. При помочі фабричних комітетів і союзів (юнїй) заряджує вона фабриками і робітниками, при помочі радянських крамниць і ріжних роздїлюючих союзів (кооперативів і т. д.) заряджує подїлом средств житя поміж мешканців міста.

За посередництвом сеї ради бере місто участь в справах загально-краєвих, як з сторони економічної (господарської) так і полїтичної (оборона радянської републики і т. д.).

З поміж своїх членів міська Рада вибирає делеґатів до ґубернїяльного, до окружного і до Всеукраїнського Конґресу Рад (малі місточка вибирають також делеґатів до повітового конґресу рад). Скількість делеґатів можна прим. вибирати так: до ґубернїяльного конґресу рад одного делеґата на 2.000 голосуючих в містї; до окружного конґресу рад одного делеґата на 5.000 голосуючих; до Всеукраїнського Конґресу Рад одного депутата на 25.000 голосуючих в містї.

4. Ради на селї.

Так як в містї всї робітники, так на селї всї

працюючі селяни вибирають собі Раду. Скількість членів сільської ради (скількість депутатів) залежить від скількости населеня села: мале село має меншу раду, більше село має більшу раду. Можна прим. вибирати одного депутата від кождих сто селян, але можна означити число депутатів, щоби не було їх більше, як прим. 50.

Право голосованя має кождий селянин, котрий жиє з праці своїх рук, а не визискує нїкого.

Рада селян господарує громадськими справами, а коли цїле село вже зорґанїзоване в комуну, то справами цїлої комуни.

Радних вибираєть ся на дуже короткий час, прим. на 3 місяцї, щоби в той спосіб дати можність всїм членам комуни, чи села брати участь в праці ради, щоби не витворювала ся т. зв. селянська "бюрократія", то є окремий урядничий стан. Але навіть в кождій хвилї можна відкликати котрого небудь радного, як що виборцї бачуть, що через які небудь причини він не може як слїд сповняти своїх обовязків як член ради. Його відкликуєть ся, а на його місце вибираєть ся другого. Се вже не так, як в "демократії" (підчас парляментаризму), де раз вибраний посол, чи війт, чи я-

кий инший урядник не може бути відкликаний, аж доки не вислужить своїх літ, прим. 3, 4, 5, 6 або й більше літ. Тут кождий радний мусить виконувати волю виборців, волю селян, а як не виконує її, як не може або не хоче слухати селян — чи робітників — то сейчас його позбавляєть ся уряду.

Побіч справ своєї власної громади, сільська рада (совіт) стоїть в тісній звязи з всіми сусідними радами і в тій цілі вибирає з поміж себе делеґатів до волосної ради, яка називаєть ся: **"Конґрес сільських рад".** Можна прим. вибирати одного делеґата до волосної ради від кождих десятьох членів сільської ради; значить село, яке має раду, що складаєть ся з 50 радних, вислало би до волостного конґресу 5 делеґатів.

5. Конґреси рад (совітів): волостний, повітовий, ґубернїяльний, окружний.

Радянський лад полягає на тім, щоби вся господарка краєва була проваджена в як найтіснїйшім порозуміню з населенєм цілого краю, **маючи на оці добро всього населеня краю,** а зглядно добро всього працюючого люду. Щоби приміром копальняний і промисловий до-

нецький басейн не провадив господарки на шкоду хлїборобським околицям (прим. в подільській ґубернії), або противно, щоби Поділє не провадило господарки шкідливої для донецької околиці (околиці над рікою Донцем) — **то до сього треба спільного порозуміня** обох тих околиць. До такого порозуміня можна найлекше прийти за посередництвом вибраних представників обох околиць.

Те саме відносить ся і до двох сїл, до двох повітів, до двох ґубернїй, округів і взагалї до всїх сїл, до всїх повітів, ґубернїй, округів: всїм їм треба бути в тїснім порозуміню, коли хочуть вести успішну господарку на користь всього працюючого люду.

Такого спільного, тїсного порозуміня треба ще й тому, що радянській владї грозить і внутрішний ворог (рештки буржуазії) і заграничний ворог (світові імперіялїсти). Щоби оборонити ся перед тими ворогами, щоби до решти знищити їх опір — на се треба тїсної звязи всїх робітників, всїх селян.

І ось в радянськім ладї таку тїсну звязь дістаєть ся за помочю **конґресів совітів.** Міста і села, волости, повіти, ґубернії, округи — всї вони звязані до купи за помочю конґресів рад волостних, повітових, ґубернїяльних і округ-

них, і за помочю **Всеукраїнського конґресу совітів.**

а) Волостний конґрес рад.

Волостний конґрес рад складаєть ся з делеґатів від сїльських рад. Кілька, чи кількана йцять сусїдуючих з собою сїл є злучені до купи за помочю волостного конґресу рад. Коли прим. таку волость творить 10 сїл, а кожда сїльська рада пішле до волостної ради 5 делеґатів (вибираючи одного делеґата на кождих 10 радних), то волостний конґрес совітів буде складати ся з 50 делеґатів.

Сей волостний конґрес рад має під своїм наглядом всї справи спільні волости, значить спільні тим кільком, чи кількана йцятьом селам.

З поміж себе вибирає волостний конґрес делеґатів до **повітового конґресу рад.**

б) Повітовий (уїздний) конґрес рад.

Повітовий конґрес рад складаєть ся з делеґатів прилсаних волостним конґресом рад і з делеґатів рад міських — тих міст, що не мають більше населеня, як 10.000 душ.

Такий повітовий конґрес наглядає над спра-

вами всіх сіл і менших міст на території того повіту — але за посередництвом волостних конґресів рад і міських рад. Він вибирає також делеґатів до окружного конґресу рад.

в) Ґуберніяльний конґрес рад.

Ґуберніяльний конґрес рад складаєть ся з делеґатів від волостного конґресу рад і від рад міських. Такий ґуберніяльний конґрес може складати ся прим. з 300 членів, присланих від міста і від волостного конґресу.

Ґуберніяльний конґрес завідує справами спільними цілій ґубернії, але за посередництвом міських рад і волостних конґресів рад.

г) Окружний (областний) конґрес рад.

Окружний конґрес рад складаєть ся з делеґатів від сільських рад і від повітових (уїздних) конґресів рад.

Річ ясна, що сей конґрес завідує справами спільними цілому округови за посередництвом міських рад і повітових конґресів.

6. Всеукраїнський конґрес рад робітничих, селянських і червоноармійських депутатів.

Неначе тим головним ґудзом, що вяже ті-

сно до купи всї села і міста Радянської України, є Всеукраїнський Конґрес Рад Робітничих, Селянських і Червоноармійських депутатів.

Сей конґрес є тою точкою, в якій перехрещують ся всї ниточки, що йдуть від міських і сїльських рад, від волостних, повітових, ґубернїяльних і окружних конґресів.

Він складаєть ся з делеґатів від міських рад, від ґуберлїяльних конґресів і від віддїлів червоної армії (включаючи сюди і козацькі віддїли).

Тут сходять ся представники всього міського і сїльського працюючого люду і оборонців границь радянської републики — червоної армії — і тут вони обмінюють ся думками, поглядами про спосіб найуспішнїйшого провадженя краєвої господарки і оборони перед ворогом.

Без такої осередної точки, в якій перехрещувалиб ся всї змаганя, бажаня, пляни поодиноких конґресів, рад і поодиноких осіб — працюючий люд не мігби посунути ся нї на один крок на перед.

Без такої — що так скажемо — центральної телеґрафічної стації працюючий люд України був би розбитий на маленькі загумінки, які один по другім розвалювали би ся під тяга-

рем лихих господарських обставин (що були би вислїдом такого роздробленя), і вертали би до давної буржуазної анархії.

Всеукраїнський конґрес скликуєть ся на наради прим. щонайдальше два рази в рік.

Він радить над справами спільними цїлому краєви, як от уложенє, змінєнє і доповненє конституції, загальний провід внутрішної і заграничної полїтики, означуванє границь, виповідженє і закінченє війни, загальний провід в краєвій господарцї, утворенє червоної армії і т. и.

Кожда радянська република, або союз радянських републик мусить виступати як цїлість чи то в боротьбі за хлїб в нутрі краю, чи то в боротьбі з нападаючими на ню заграничними ворогами. Щоби в тих двох напрямах виступати як цїлість, радянська република й творить одну центральну владу, як ось Всеукраїнський Конґрес Рад, надаючи її відповідні конечно потрібні права.

7. Всеукраїнський Центральний Екзекутивний Комітет.

Всеукраїнський конґрес депутатів робітничих, селянських і червоноармійських рад цїлий

рік сидїти на нарадах не може. І щоби на час його розпущеня не полишити републику без центрального орґану, він вибирає споміж себе Всеукраїнський Центральний Екзекутивний Комітет. Сей комітет може складати ся прим. з 200 членів, він вводить в житє ухвали Всеукраїнського конґресу і самий робить ухвали, коли сього вимагає потреба (розуміють ся, в певних границях).

8. Рада Комісарів.

Всеукраїнський Центральний Екзекутивний Комітет вибирає з поміж себе відповідне число комісарів (10, чи 15, чи більше) і їм повірюєть ся загальну управу справами краю. Кождий комісар ("комісар" означає "повновласник") стоїть на чолї комісаріяту, що складаєть ся з членів Центрального Комітету. Комісар в порозуміню з комісаріятом видає відповідні заряджeня, розуміють ся в згоді з ухвалами Центрального Екзекутивного Комітету і Всеукраїнського Конґресу Рад.

Ось се є радянська будівля, представлена в якнайкоротший спосіб.

Так, як се було з членами місцевих сїльських і міських рад, так само і кождий член

котрого небудь конґресу, чи Центр. Екз. Комітеу, чи Ради Комісарів може бути відкликаний в кождій хвилї, коли лише вискажеть ся, що з якої небудь причини він не може сповняти як слїд своїх обовязків. В додатку та обставина, що члени котрого небудь законодатного, чи виконуючого тїла є вибрані лише на короткий час (після котрого, очевидно, вони можуть бути поновно вибрані) причиняєть ся до того, що кождий член кождої ради, чи конґресу чи комітету неначе чує руку виборців на своїм рамени, яка все справляє його в ту сторону, де лежить загальне добро працюючого люду.

Ся рука стягає кождого до долу, хтоб посмів спротивити ся волї міського і сїльського пролєтаріяту.

9. Радянська влада — се диктатура пролєтаріяту.

Революцію в Росії і на Україні перевів міський і сїльський пролєтаріят та пів-пролєтаріят.

Пролєтарі — се всї ті, котрих пани (капіталїсти, дїдичі і їх слуги — середна кляса) визискують безмилосердно.

Панський (капіталїстичний) лад витворив

тих пролєтарів. Сей лад позваляє дїдичам відбирати землю від селян, не лишаючи їм або зовсїм нїчого, або кілька клаптиків землї — але лише на те, щоби той бідний селянин мав з чого оплачувати панам податки і проценти; панський лад позволяє витвореню ся невеличкої ґрупки панів-капіталїстів, мілїонерів і білїонерів, що держать в своїх руках всї фабрики, копальнї, зелїзницї, кораблї і в той спосіб мають власть над житєм і смертю мілїонів працюючого люду-пролєтаріяту.

Але такий лад може істнувати лише до часу.

Приходить час, коли пролєтаріят вже не може довше терпіти ярма дїдичів і фабрикантів-мілїонерів, і тодї він постановляє собі радше вмерти, нїж дальше позволити панам-дармоїдам смоктати робітничу кров. Приходить час, коли селянин хоче, щоби вся земля, на якій він працює і може працювати належала до него — а не до дїдича, коли робітники хочуть, щоби фабрики, майни і т. п. в яких вони працюють, належали до них.

Приходить час, коли весь працюючий люд, коли пролєтаріят постановляє собі видерти з рук панів-капіталїстів власть над своїм житєм і взяти ту власть в свої власні руки.

Такий час для російського і українського

пролєтаріяту вже прийшов.

Український пролєтаріят — ті мілїонові маси поневоленого визискуваного робітництва і селянства — вийшов на вулицю і в отвертій, кровавій, повній пожертвовань боротьбі, відрубав голову капіталїстичній гидрі: повалив панський лад, взяв фабрики і копальні і зелїзниці і поля під свою контролю, на свою власність.

Се була пролєтарська революція.

До успішного переведеня сеї революції було потрібно сильної пролєтарської орґанїзації, якаб мала провід в боротьбі з буржуазією, з панами. Тою орґанїзацією є орґанїзація комунїстів (большевиків) Росії і України.

Під проводом комунїстів України пролєтаріят України на руїнах старого, панського ладу приступив до будови нового, комунїстичного ладу при помочі диктатури пролєтаріяту.

Серед сорок-мілїонового населеня України є значна скількість таких осіб, таких ґруп, таких партій, які є проти інтересів робітників та убогих селян, які є проти поваленя панської власти, а коли вона вже повалена, то вони весь час змовляють ся, щоби її назад привернути.

Таких приятелїв панського ладу, таких ворогів працюючих мас є богато в містах серед

колишньої середної кляси (не згадуючи вже про вивлащених панів-капіталїстів) — а є їх ще більше на селї, серед дрібно-земельного і заможного селянства.

В містах комунїзм поширений сильнїйше, завдяки тим обставинам, що фабрика згромаджує до купи робітників і в той спосіб сприяє поширеню ся клясової свідомости, сприяє скорому зростови революційного духа, комунїзму.

Праця на селї є зовсїм иншого характеру. Вона держить працюючих селян — а в головній мірі дрібно-земельних в відокремленому стані від другої і в той спосіб сприяє зростови убійчого т. зв. індівідуалїзму, то є, таких переконань, де селянин думає що безнастанна праця на своїм власнім мізернім загумінку, своїм власним рискалем, своєю власною шкапою є все те, що йому потрібно до повного щастя.

Така відокремлена праця селян, рідкі зносини з містом, з новими думками, змаганями і т. д. — все те перешкаджає поширеню ся серед убогого селянства комунїстичних переконань.

І тому селянин поволїйше приходить до переконаня, що одиноким способом на усунене нужди серед якої йому приходить ся жити є відібране від дїдичів земель і управа їх спіль-

но, машиновими плугами, жниварками, молотїльнями і т. д.

Тої вузкої гордости — **бути своїм власним господарем** — хочби за се прийшло ся заплатити величезними податками і мозольною, кровавою працею — тої засліпленої, стародавної гордости селянин позбуваєть ся поволи з висше згаданих причин.

Серед таких обставин утворенє диктатура пролєтаріяту являєть ся конечним явищем, є конечним і одиноким средством в руках клясово свідомого пролєтаріяту на селї і в містї для знищеня останків старого панського ладу, для будови комунїзму.

Так довго, доки всякі ріжниці між клясами на Украіні не затруть ся, доки буде істнувати кляса, чи ґрупа людий противних інтересам пролєтаріяту — доти диктатура пролєтаріяту в формі радянської влади буде істнувати на Украіні (і в Росії та инших краях).

Коли буржуазія зовсїм стопить ся, коли вона зіллєть ся з робітниками, і так як вони, буде жити з праці своїх власних рук, коли на Украіні буде лише одна кляса людий — робітники (на селї і в містї) — тоді диктатура зникає — бо не має вже що робити, не має кому диктувати. Місце диктатури пролєтаріяту в фор-

мі радянської влади займуть чисто господарчі і культурні комітети-ради.

10. Комунізм — "від кождого після здібностий і кождому по потребі".

Диктатура пролєтаріяту в формі радянської влади вводить в житє засаду **"хто не робить, той не їсть".** Робочий люд своєю силою, своєю властю примушує всїх дармоїдів, всїх тих, що досї жили на спинї робітників, працювати. І-накше чекав би їх голод.

Але час диктатури пролєтаріяту не є ще повним комунізмом. Се т. зв. "низша фаза комуністичного суспільства", переходовий степень до "висшої фази комуністичного суспільства".

В часї диктатури пролєтаріяту робітники і селяни перебирають фабрики, копальнї, поля, зелїзницї і т. д. на свою власність.

Але повна контроля, повне завідуванє тими средствами витвору зі сторони робочих мас з конечности вимагає приготованя, вправи. Маючи власть в своїх руках, маючи всї виховуючі заведеня під своїм доглядом, робочі маси без найменшої перешкоди набувають конечно потрібні вправи в господареню своїм майном.

Аж тоді, коли робітники не лише контролюють, але і управляють фабриками, коли вже знищено останки буржуазної анархії в господарці, коли в кождій галузи господарства заведений взірцевий порядок, коли в наслїдок того години праці зменшують ся, так що праця не є вже тягарем, але розривкою — тоді наступає друга фаза комунїзму в якій всякі слїди держави (влади, диктатури) вже зникають. **Бо тоді кождий вже працює після своїх здібностий.**

Кождий робітник, кождий селянин працює відповідно до своїх сил, до своїх здібностий, **а з овочів спільної праці він уживає тілько, кілько йому потрібно.**

Такий лад, де кождий працює після здібностий, а зуживає після потреби є конечним висліdом спільної господарки, то є такої господарки, де всї знаряди продукції є спільними, де міста і села творять **комуни,** які здобувають собі хлїб при помочі тих спільних знарядів.

Кожда сїльська і міська комуна має два шпіхлїрі: один "шпіхлїр" праці, т. є. сила, збір праці всїх членів комуни, з якого черпаєть ся працю відповідно до потреби; другий шпіхлїр, се сума, збір висліdів праці, з якого кождий черпає після потреби.

Се комунїзм, який "стягає рай з неба на землю", який робить з всього людства одну велику родину, що не знає нї нерівности, нї несправедливости; се гнїздо згоди, братерства, любови, основане на загальнім вдоволенню, добробутї.

Такий образ перед собою мають комунїсти всїх країн, туди вони прямують, без згляду на жертви, які вони мусять поносити.

Туди прямує і український сїльський та міський пролєтаріят під проводом Комунїстичної Партії (большевиків) України.

11. Комунїстична Партія (большевиків) України.

Найголовнїйшу ролю в будові Радянської України відограє "Комунїстична Партія (большевиків) України".

Ся партія складаєть ся з найсвідомійшого сїльського і міського пролєтаріяту на території України.

Що пролєтарська революція в Росії і на Украïнї побідила, що буржуазний лад в Росії і на Украïнї повалено — се треба завдячити в головній мірі комунїстичним партіям тих країн. Підчас коли всї прочі партії на Украïнї, по-

чавши від ріжного рода "демократичних" а скінчивши на "соціял-демократичних" — всї вони менше або більше були партіями буржуазними, всї вони входили в компроміс з буржуазним ладом, з буржуазією.

Лише одна "Комунїстична Партія (большевиків) України" (що перше творила цїлість з російською комунїстичною партією) стояла весь час твердо на чисто пролєтарськім ґрунтї. Лише вона одна виставила рішуче домаганє, боєвий клич — "Вся власть робітникам!", "Вся власть Радам!"

Підчас коли всї прочі т. зв. "робітничі" партії з меншою або більшою домішкою продажної "інтелїґенції", "аристократичної" верстви робітників і заможних селян, твердили, що робітники ще не здібні правити самі собою і тому потребують "опікунів" (очевидно тими опікунами малаб бути ся продажна інтелїґенція і взагалї цїла середна кляса з наскрізь буржуазними переконанями) — в тім самім часї Комунїстична Партія відкинула всяке опікунство тих "приятелїв" (в дїйсности шкіролупів) працюючого люду, всякі компроміси з буржуазією і стояла за повну і неограничену власть робітників та убогих селян.

І остаточно кличі Комунїстичної Партії

(большевиків) України побідили.

Червона армія — сей твердий пястук пролєтаріяту при власти — розбила всіх дотеперішних ворогів Радянської України, як внутрішних (Скоропадського, Петлюру, Денікіна), так і заграничних (Польщу).

І знов сим ядром, що живить червону армію відвагою і завзятостю є комуністи. Огнем посвяти спільній робітничій справі вони огрівають цілу червону армію і роблять можливими ті її побіди.

А в містї і на селї, в фабрицї, в полї, в копальнї — всюди ті, що досї блукали в своїй несвідомости, ті що досї давали ся водити манівцями всяким буржуазним, панським посїпакам — всї вони шукають помочі, поради в комуністів, йдуть за проводом Комуністичної Партії (большевиків) України.

І в той спосіб будівля Радянської України скорим ходом поступає вперед, все близше до комунізму.

КОЖДИЙ

РОБІТНИК І ФАРМЕР ПОВИНЕН ЧИТАТИ ПЕРЕДОВСІМ РОБІТНИЧІ ЧАСОПИСИ!

Чому?

Бо робітнича часопись обговорює кожду подію в краю і в сьвітї лише зі становиска інтересів робочого люду.

Одинокою робітничою часописею в Канадї є

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

що виходить в Віннїпеґу два рази на тиждень і коштує лише $4.00 на рік.

Хто читає "Українські Робітничі Вісти", виробляє собі суцїльний сьвітогляд і може осудити кожду подію в суспільнім житю.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" виступають проти кождого лайдацтва поповнюваного на робочім народї.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" доносять про робітничий рух на цїлім сьвітї, про боротьбу робітничої кляси.

Хто хоче знати, як сьвідомі робітники думають про суспільні події, хто хоче навчити ся соціялїстичної думки, нехай читає передовсїм "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ".

Адреса:

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.